

Nyhedsbrev fra Tabitha og Torkild

Karstoft, 1. maj 2026

Kære elskede venner

Nu er der gået en måned, siden vores seneste nyhedsbrev kom ud, og vi har lyst til at fortælle jer lidt om, hvad der er sket i mellemtiden.

Jeg, Tabitha, har prioriteret at bruge mine kræfter på samvær med de nærmeste og selvfølgelig på at komme godt igennem alle undersøgelser og alt, hvad de har krævet. Jeg får ikke svaret på alle henvendelser, men ønsker gennem dette nyhedsbrev at formidle, at jeg virkelig værdsætter dem, samt at orientere vores trofaste læsere om, hvordan det går.

Allerførst vil vi sige tak for alle de kærlige hilsner og beskeder, vi har modtaget fra jer. De varmer og opmuntrer. Inde og ude har vi nu også de dejligste blomster at kigge på og glædes over. Nej, vi føler os ikke alene. Vi mærker jeres omsorg og føler os båret både i forbøn og i helt praktiske ting.

Vi har jo ikke været i stand til at lave mad, da jeg ikke har kræfterne, og Torkild har været sat ud af spillet med sin brækkede skulder. Når man er syg, har man virkelig brug for god og nærende mad. Tænk, hvor er vi velsignede: Hver dag har enten vores børn eller venner fra menigheden været forbi med aftensmad til os. Så har vi spist sammen og imens nydt fællesskabet. Det er så

fantastisk at have sådan en dejlig familie og god missionskirke bag sig, hvor alle brænder for at hjælpe til. Flere har været forbi for at bede for mig og for at lægerne må træffe de rigtige beslutninger. Se, hvor Jesus løfter os op og giver os nyt mod.

Gode venner har også været forbi for at hjælpe med rengøring her, hvor vi bor. Det er vi så taknemmelige for.

Dorrits mand har lavet helstegt kylling, som her skæres for

Vores børn er meget omkring os. Mirjam trækker et stort læs både med at hjælpe os og med at koordinere vores aktiviteter i Tanzania. Christian og familie kommer ofte forbi og er en uvurderlig støtte for os. Vores yngste, Dorrit, har fået lønnet plejeorlov fra sit arbejde torsdag og fredag, så hun kan være her og hjælpe os. Vi takker Gud for vores kære børn og deres familier, som viser os så stor omsorg.

Mirjam med familie er her kommet med aftensmad

Jeg har været igennem endnu flere undersøgelser og scanninger. Det har været hårdt f.eks. trods smerter at skulle ligge helt stille i 40 minutter for at det diagnostiske billedmateriale fra MR-scanningen blev af ordentlig kvalitet, men ved Guds og lægens hjælp lykkedes det. Jeg har haft gode og dårlige dage. Nogle dage har jeg været helt udmattet for så næste dag igen at føle mig frisk og klar i hovedet.

Den 21. april var vi endelig til konsultation på Skejby for at få svar på alle undersøgelserne. Det viser sig, at jeg har en type modernærkekræft, der muterer meget aggressivt. For tre år siden fik jeg i Tanzania fjernet et stort modernærke på halsen, der generede. Det viste sig, at der var kræft i det. Efter et par uger var jeg inde til tjek igen, og derefter erklærede de mig rask. Vi har nu fået at vide, at man i Danmark følger op hver måned efter en sådan operation for at sikre, at man fortsat er kræftfri. Det er tydeligt, at systemet i Tanzania står langt tilbage for systemet i Danmark både i procedurer, udstyr og forskning. Det er meget betryggende nu at være i behandling i Danmark.

Kræften har bredt sig til maveregionen, lungerne, rygraden, knoglerne. Derfor har jeg haft så ondt i hoften og ned i benet. Og nu kunne de også konstatere, at jeg havde en 3 cm stor svulst på kindbenet mellem højre øje og øre. Den kunne jeg både se og mærke, for det gjorde ondt, når jeg tog mine briller på.

De satte mig i en ny, målrettet behandling i tabletform (ikke kemoterapi), som virker specifikt mod min kræftform ved at stoppe kræftens evne til at mutere og brede sig. På sigt vil den også kunne få metastaser og svulster til at svinde ind og helt forsvinde. Men der er ingen garanti for, at denne medicin vil virke i lige netop min krop – det er meget individuelt, hvordan folk reagerer på den. Derfor blev vi lettede, da jeg allerede efter fem dages behandling kunne konstatere, at svulsten på kindbenet ikke længere kunne ses og mærkes. Tak Gud! Jeg har også fået bedre appetit, og lysten til en god kop kaffe er kommet tilbage! Det betyder, at medicinen virker. På sigt forventer de også, at medicinen vil få smerterne i hoften og benet til at aftage.

Jeg bliver indkaldt til nye undersøgelser på Skejby i midten af maj og igen i midten af juni.

Hvis de til den tid er tilfredse med udviklingen, taler de om at sætte mig i immunterapi for at sikre langtidsholdbar sygdomskontrol.

Medicinen har en lang liste af mulige bivirkninger. Derfor spurgte de mig også, om jeg var klar til det. Det var jeg. Jeg er ikke færdig med mit arbejde, og tror på, at Gud vil give mig nogle flere år i arbejdet i Tanzania. Jeg har mærket bivirkninger, for eksempel, at mit syn de første to dage var ændret, så alt, jeg så på, var sort og gult! Men de er indtil videre hurtigt gået over. Det er jeg så taknemmelig for.

På hospitalet har de i øvrigt været meget grundige og også testet mig for alle mulige farlige sygdomme, der flourerer i Tanzania, og heldigvis har de ikke fundet noget som helst.

Vores praktiserende læge kommer regelmæssigt på hjemmebesøg for at se, hvordan jeg har det og for at sikre, at jeg får den smertelindring, jeg har brug for. Ved et sådant besøg i mandags, tænkte Torkild, at han lige ville spørge hende til råds med noget mærkeligt, han havde oplevet.

Torkild fortæller

Søndag aften mærkede jeg en trykken op i hal- sen. Var jeg ved at få halsbetændelse? Sådan føltes det. Men så begyndte det også at gøre ondt i kæben – det var da mærkeligt. Efter 10 mi- nutter var det væk igen, så jeg hæftede mig ikke videre ved det. Om natten vågnede jeg ved, at det gentog sig – og forsvandt igen efter kort tid. Det skete tre gange i løbet af natten. Da vores læge var på besøg for at se til Tabitha, tillod jeg mig at fortælle hende om, hvad jeg havde ople- vet, for at høre, hvad hun tænkte om det. Hun vurderede, at det lød som en blodprop i hjertet, så hun ville straks have mig ind på klinikken til en EKG. Der var jeg så lidt før middag. EKG'en vi- ste ikke noget, men symptomerne indikerede for hende, at der var noget galt med hjertet, så hun sendte mig med ambulance til Gødstrup. De konfererede med Skejby og sendte mig direkte derop.

Jeg havde ganske rigtigt en blodprop i hjertet. Kl. 14.15 blev jeg opereret. Det gik utroligt smidigt. De gik ind i blodbanerne via mit håndled, gen- nemførte en ballonudvidelse, hvor passagen var blokeret og indsatte en stent. Jeg var ved fuld

bevidsthed, og det eneste, jeg kunne mærke, var en kildende fornemmelse i armhulen. Kl. 21 var jeg tilbage i Gødstrup. Lægerne siger, at mine årer ellers ser fine ud, og at der ikke skal gøres mere. Jeg er erklæret rask og frisk. De har tjekket alt og siger, jeg med sindsro kan tage tilbage og fortsætte arbejdet i Tanzania. Det er fantastisk. Gud er så god.

Da jeg blev indlagt, blev Tabitha også indlagt på Gødstrup, da hun ikke kan være alene, men også fordi hendes blodprocent var for lav. Så da dagen lakkede mod enden, var Tabitha og jeg på samme hospital, men på forskellige afdelinger.

Christian og Vinni er med mig, da jeg bliver ind- lagt

Fysioterapeuten kom forbi tirsdag for at vejlede mig i, hvordan jeg skal genoptrænes efter hjerte- operationen. Jeg udnyttede chancen til at spørge hende om min skulder. Det er nu 4 uger siden, den brækkede. Hun konstaterede, at den heler rigtig fint, og vejledte mig også i, hvordan jeg bedst genoptræner den. Så jeg fik i pose og i sæk.

Vores tanzanianske medarbejdere er meget påvirkede af vores situation. De er bekymrede for os og bruger meget tid på bøn og faste for os. Vi er så taknemmelige for vores fantastiske medarbejdere, som gør det muligt at arbejdet fortsætter ufortrødent.

Vi modtager mange opmuntrende ord fra vores venner nær og fjern. Flere nævner, at det ligner, at vi er i en krigszone, men at vi bliver godt forsvaret af Jesus og de himmelske hærskarer. Vi har fået ordet fra 2. Kongebog 6;8-23, hvor Elisa, da han er omringet af en fjendehær, der er bevæbnet til tænderne, får lov at se ind i den åndelige verden og kan berolige sin unge assistent: "Frygt ikke, der er flere på vores side end på deres!" Det ord indgyder os ro og håb.

Jeg blev udskrevet onsdag d. 29. april, men de beholdt Tabitha, da de gerne vil sikre sig, at hendes smertedækning er optimal. For at få hendes blodprocent op, måtte de give hende to poser blod. Det har hjulpet meget på hendes energiniveau og almene tilstand at få det.

Vi forventer, at Tabitha bliver udskrevet inden weekenden.

Vi må også bare sige Gud tak for, at jeg ikke fik denne blodprop, mens jeg var ude i bushen på børnekampagne. Jeg var på det helt rigtige sted. Gud har alt i sine hænder. Ja, vi er i gode hænder, og Han har styr på det hele.

Vi vil endnu engang takke for jeres forbøn for os og for støtten til arbejdet, som kører videre på fuld kraft. Mere om det i næste nyhedsbrev.

Vi sender jer hermed de kærligste hilsner
Tabitha og Torkild

Fortalt til Susanne Lundgaard